

2011:35   **Interpellation av Karin Rågsjö (V) om mer än halvering av antalet personliga ombud som nästa sparbetning**
Dnr 326-1330/2011

Stockholm; staden med 1, 7 miljarder kronor i överskott tänker skära ned på resurser till personer med psykisk funktionsnedsättning och väljer då att göra det genom att begränsa tillgången på personliga ombud. 19 personliga ombud i Stockholms kommun ska från och med 1 september bli 9. Det är ett stort bakslag för tillgänglighetsprincipen, liksom för de drabbade och deras anhöriga. Kostnadsbesparingarna är dessutom tveksamma. För samhället i stort ökar kostnaderna snarast när personliga ombud försvinner.

Det här är en nedskärning som drabbar den enskilda människan oerhört hårt. Personligt ombud är inte en myndighet utan arbetar fristående från myndigheter och vårdgivare på den enskilde personens uppdrag utifrån behov; t.ex. av vård, service eller kontakter med olika myndigheter. Ombudet blir en länk ut i samhället, i vissa fall en livlina.

Personligt ombud är ett stöd för personer med psykisk funktionsnedsättning som har ett behov av en samordnare för att ta till vara sina rättigheter i samhället. En viktig del av uppdraget är att identifiera och påpeka systemfel och brister i samhället vad gäller tillgänglighet och rättssäkerhet för psykiskt funktionsnedsatta, som i många fall upplever sig som rättslösa i sin kommunikation med myndigheterna. Vem tar nu på sig det uppdraget, eftersom ett mer än halverat antal ombud knappast kan hinna detta?

För individen och anhöriga skapar det personliga ombudet också en möjlighet till ett mer aktivt liv, mer aktiverande och rehabiliterande insatser (terapi, kontaktperson, sysselsättning, hemtjänst, ledsagning etc.) och mindre passiva eller passiviserande insatser (slutenvård, behandlingshem, passivt försörjningsstöd etc.)

Insatsen innebär en omfördelning mellan olika offentliga aktörer där landstinget enligt en undersökning är den stora vinnaren med en årlig vinst per klient och år på cirka 100 000 kronor. Kommuner och försäkringskassan förlorar

cirka 20 000 per klient och år. Kommunerna förlorar eftersom de fattar beslutet om personliga ombud och täcker kostnaden, men så behöver det inte vara.

Jag vill därför ställa följande frågor till ansvarigt borgarråd:

1. Har staden räknat samhällsekonomiskt i samband med denna nedskärning eller endast kommunalekonomiskt?
2. Vore det inte bättre att fundera på en samfinansiering istället för att skära ned?
3. Vem tar över det arbete som de personliga ombuden som dras in har genomfört?
4. Hur har staden kommunicerat med berörda handikappråd och brukare?
5. Har staden tagit fram en konsekvensanalys av nedskärningen för varje individ?

Stockholm den 13 juni 2011

Karin Rågsjö